

WM

WIELERMAGAZINE

Interviews: Alessandro Ballan, Tom & Rob Stamnijder, Koos Tack
Hobby: Michiel Elijzen • **De ouders van:** Theo Bos • **Trainen met:**
Robbie McEwen • **Reportage:** De Klassiekers • **Preview:** Olympia's Tour

WIELER MAGAZINE

WWW.WIELERMAGAZINE.NL • JAARGANG 1 • NR. 5 • MEI 2007 • € 4,00

Boogje's laatste!

En verder:

World Cup vrouwen • Dagboek Tjallingii • World Cup Mountainbike Houffalize
Columns Jeroen Wielert, Joop Atsma & Thijs Zonneveld • Nederlandse wedstrijden

HOE IS HET MET MIJN FRAME...?

Er wordt mij wel gevraagd: 'Wat is er nou leuk aan het meerijden als dokter in een wielervedstrijd...?' Welnu, ik ga u als lezer vlijen. Wielrenners zijn aardige mensen. Ze zijn puur. Het is gewoon plezierig om mét hen te zijn. In de laatste ENECO Tour komt Thomas Dekker aan bakboord rijden, met het dak van de auto open is het contact snel gemaakt. 'Ik heb zo'n pijn in mijn benen, hebben jullie daar iets voor...?' Z'n blik is ondeugend en daarom antwoord ik met gelijke munt: 'Nou, ik denk dat het van het fietsen komt...' Niet alleen Thomas is altijd in voor een dolletje, wijlen Gerrie Knetemann had er zelfs patent op. Bij de amateurs hadden we altijd veel schik met de voormalig Nederlands kampioen Erwin Kistemaker. Een dag in de koers is soms lang en een korte onderbreking daarom ontspannend. Maar dat is het zeker niet alleen! Een bijkomend aspect is namelijk dat renners heel dankbare personen zijn. Vóór de start van een meerdaagse wedstrijd wordt stevast bijgepraat. Het gebeurt dan dat de renner of zijn ploegleider nog even komen bedanken, 'voor de hulp bij de val gisteren...' Dat doet een dokter goed, we zijn allemaal mensen. Soms duurt de tijd wat langer, bijvoorbeeld als je de renner moet achterlaten in het ziekenhuis. Dat overkwam me met Erik Dekker in de laatste Tour de France, op weg naar Valkenburg. Omdat ik te gast was in de doktersauto bij mijn Franse collega en vriend Gérard Porte, chef-arts van de Tour, werd mij gevraagd mijn landgenoot te helpen en te transporteren. Het verhaal is bekend, de beelden van een zwaar aan zijn gezicht gehavende coureur en vriend zal ook ik nimmer vergeten. Drie maanden na die vreselijke val ontmoeten wij elkaar bij de Zesdaagse van Maastricht. Erik lijkt zich geen moment te bedenken, stapt met grote passen op mij toe en hetgeen volgt is een dot van een omhelzing. Omstanders slaan het tafereel gade en zullen gedacht hebben: ook zonder woorden kun je veel zeggen...! Zo gaat dat in de koers niet anders, we gaan daartoe een stukje rijden.... Vanuit de open auto is er niet louter een directe beeldverbinding, het geronk van motoren en het applaus van supporters is even goed te horen als het geknars van in elkaar stuikende frames. Vaak nog vergezeld van geschreeuw, want pats-boem, daar liggen ze. Behoedzaam parkeert de chauffeur van onze mobilance (de eerste dokterswagen in koers) ons

Jos Benders

hulpverleningsvoertuig tot bij de valpartij. Ik zeg er meteen bij: op die plek hoort de dokter de status te hebben van metgezel.

Dan kniel ik bij de renner en probeer een gesprekje te voeren. Samen deze hobbelen nemen, want een troostend gebaar en een begripvolle bejegening doen veel. 'Poor boy, arme kloot... heb ik mezelf horen zeggen, het maakt niet uit hoe, als er maar meteen contact is. De renner of renster die valt kreunt, scheldt soms, primaire geluiden zijn hoorbaar, maar de coureur blijft door de bank genomen altijd plezierig, een kei in de omgang. Is hij in staat een vraag te formuleren, dan luidt het: 'Dokter hoe is het met mijn frame...?' Dan moet ik antwoorden: 'Goed man, maar je hebt wel een sleutelbeen gebroken!' Reactie: 'Da's minder erg, als mijn frame maar heel is....!' Veel renners ben ik dankbaar voor de bevrediging die ze mij al 27 jaar schenken bij het beoefenen van dit risicovolle vak. De renner vertrouwt zich aan jou toe, ook al is de snelheid van onze rijdende spreekkamer soms hoog. Als mijn collega's en ik klaar zijn met de eerste hulp en we de renner een duwtje op zijn kont geven, ten teken van afscheid, is het altijd weer opnieuw: 'Doc bedankt!'

Reageren? info@servicemedical.nl

Jos Benders richtte in 1985 Service Médical op, een samenwerkingsverband van (sport)artsen, fysiotherapeuten, verpleegkundigen, sportmasseurs en overige medische en paramedische werkers. Op 1 januari 2004 verleende de toenmalige staatssecretaris van VWS, Clémence Ross-Van Dorp, de Stichting Service Médical (www.servicemedical.nl) de erkenning van Bijzondere Landelijke Sportorganisatie. Benders: „Wij geven medische hulp op een zo snel en efficiënt mogelijke wijze, waarbij het belang van de sporter voorop staat.“